

AARON REYNOLDS

**NEOBÎȘNUTELE
ANIMALE
ALE LUI REX DEXTER:
ÎN PERICOL!**

Traducere din limba engleză de
Raluca Sofronie și Roxana Dragne

corint^v**junior**

I

Povestea mea începe cu un vis. Cu toții avem visuri, nu-i așa? O văpaie în vintre care ne-m-pinge spiritul spre împlinire. George Washington a visat să fie primul președinte cu dinți de lemn. Albert Einstein a visat să aibă părul mai pufos decât al oricărui alt om de știință din istorie. Pepto Bismol¹ a visat la o lume fără diaree. Primul lucru pe care ar trebui să-l știi despre mine e acesta: mereu am visat să am un câine, mai mult decât orice altceva pe lume. Un câine

¹ Medicament antiacid pentru tulburări gastro-intestinale (n. tr.).

în carne și oase, doar al meu. Știu la ce te gândești. *De ce un câine? Ce zici de o pisică? Sau un gerbil?* În mintea mea, câinele este singurul animal de casă adevărat.

O pisică? Nu. Un dihor? Super, dar nu. Un gerbil? Te rog... Dintre toate animalele de casă, câinele e în top. Niciun alt animal nu se compară cu el. Și cel mai bun dintre cei mai buni? Cea mai mare dorință a mea? Cel mai arzător vis? Un labrador ciocolatiu. Acela e un animal cum nu se poate mai potrivit.

Nu mă înțelege greșit, sunt deschis la variante. Un labrador auriu ar fi în regulă. Un labrador

negru, de asemenea. Chiar și un golden retriever ar fi bun. Nu perfect, dar cu siguranță acceptabil. După cum vezi, nu sunt mofturoși. Practic, m-am născut ca să am un câine. În fond, numele meu este Rex. Rex Dexter. E un nume de cățel, la naiba! E la un pas distanță de a fi numit Fido. Sau Bandit. Sau Spot. Cu un nume ca al meu, este evident că ar trebui să am un câine. Dar n-am. Vezi curtea asta goală? Îi lipsește un câine. Vezi piciorul patului meu? Suferă din cauza absenței unei potăi. Vezi podeaua bucătăriei? Nu găsești mâncare de câine.

E o situație tristă. Înrautățită chiar mai mult de o realitate rece și nemiloasă: toți cei pe care îi cunosc au un animal de companie. *Toți!* De pildă, Sami Mulpepper. Sami Mulpepper e cel mai isteț copil din clasă. Are părul ondulat și miroase a supă. De asemenea, are un setter englez numit Sarsaparilla¹. Îți poți da seama cât de isteț e în funcție de animalul pe care și l-a ales. Asta nu înseamnă că o plac. N-o plac.

¹ Setter, câine de vânătoare și de pază cu păr lung, ondulat și urechi mari; Sarsaparilla, plantă asemănătoare viței-de-vie, cu utilizări în medicină (n. tr.).

Edwin Willoughby stă cu trei bănci în spatele meu la școală. Are un pitbull pe nume Alfred. Îi respect alegerile de viață.

Până și Holly Creskin are două pisici pe care le cheamă Tiger¹ și Sardine². Pisicile nu prea se pun la socoteală, dar tot îmi susțin punctul de vedere. *Două* pisici. Și cred că nici măcar nu-i plac animalele. Strâmbă din nas ori de câte ori le pomenesc.

Prietenul meu cel mai bun are patru câini, dacă îți vine să crezi. *Patru!* E lăcomie dusă la extrem. Iată o listă a animalelor care trăiesc în casa lui Darvish:

1. Un pug pe nume Rascal.
2. Un dalmațian numit Tikka.
3. Un schnauzer, pe care-l cheamă Hong Kong Fooey³.
4. Un boxer pe nume Sir Barks-a-Lot⁴.

¹ „Tigru” (n. tr.).

² „Sardină” (n. tr.).

³ Joc de cuvinte între personajul de desen animat Hong Kong Phoeey și *foeey*: în lb. engl., expresie de dezgust, folosită îndeosebi când ceva miroase urât (n. tr.).

⁴ „Domnul-latră-mult” (n. tr.).

5. Un raton (fără nume), care-și face veacul în curtea lui Darvish, pentru că mama lui lasă mâncare pentru câini pe veranda din spate.

Darvish susține că ratonul nu se pune. Dar chiar și fără raton, cred că suntem cu toții de acord: lui Darvish îi place să strângă animale. Odată Darvish m-a lăsat să mă prefac că Rascal e al meu și să-l scot la plimbare. E un prieten grijuliu, în ciuda tendințelor lui de-a aduna animale. După cinci minute de plimbat, Rascal a vomitat pe pantoful meu. Prin asta mi-am dat seama că nu era prea entuziasmat.

4

Ziua cea mare a venit. Jubileul meu. Aniversarea glorioasă a nașterii mele. Ziua-Mea. Oi fi eu prea mare pentru o petrecere, dar nu poți fi niciodată prea mare pentru tort și înghețată la micul-dejun. Tortul e în formă de labrador ciocolatiu (la cererea mea). E un tort de ciocolată (tot la cererea mea). Cu înghețată de ciocolată. Exact. Un labrador ciocolatiu de ciocolată cu ciocolată.

Dacă gândul la asta îți face inima să zburde, află că nu doar ție. Toată ideea e poetică și se adresează atât sufletului, cât și papilelor gustative. Dacă Emily Dickinson ar fi creat torturi în formă de labrador ciocolatiu de ciocolată cu

ciocolată în loc de cărți, probabil ar fi avut un pic mai multe vânzări.

Pe cât de poetic e amestecul ăsta, pe atât de atrăgător e și evenimentul principal. Mama iese din bucătărie, încărcată cu cadoul meu. Cară în brațe o cutie cu o fundă mare, roșie. Cutia are găuri în părți. *Găuri!* Găurile într-o cutie nu pot însemna decât un singur lucru. Din cutie răzbate sunetul glorios al unor zgârieturi înfundate. Suspiciunile mele se confirmă. E ceva viu în cutia aia.

Iar acel ceva e un CÂINE viu care respiră prin găurile cutiei!

E clar ca bună ziua că manipularea subtilă a undelor cerebrale din ultimele săptămâni a dat roade.

După mărimea cutiei, ar fi o rasă mică. Terrier. Dachshund. Nu atât de mare și impresionant pe cât ai spera, dar mă mândresc cu faptul că sunt Domnul Flexibilitate. În plus, o cutie mică ar putea însemna și un *pui* de labrador ciocolatiu.

Îmi lipsesc urechea de cutie și-l aud. Respiră. Și un mic lătrat cotcodăcit cam straniu. O fi vreo rasă exotică și rară? Mama și tata s-au întrecut pe ei înșiși. Oare am menționat în ultima vreme că am cei mai buni părinți din universul cunoscut?

Am depășit limitele răbdării. Nu mai pot aștepta niciun minut pentru a-mi cunoaște noul cel mai bun prieten pe viață.

Smulg funda.

Desfac sforile.

Respir adânc.

Apoi, în sfârșit, trag capacul cutiei să-mi privesc voios propriul animal de companie... un pui de găină.

Te rog să nu iei în considerare declarația de mai devreme cum că aș avea cei mai buni părinți

din universul cunoscut. Nu e vina lor. E clar că între mine și părinții mei e o lipsă de comunicare. Poate am fost prea subtil cu indiciile. Încerc să mă exprim în termeni simpli, ușor de înțeles.

— Oameni buni, ăsta e un pui de găină.

— Exact! zice mama.

— Ce să fac cu el?

— E un animal de companie, zice tata.

— Tată, un pui de găină, nu e un animal de companie. Un pui de găină este un Happy Meal.

— E un animal de antrenament.

Antrenament?

— Vei avea șansa să-ți exersezi maturitatea, zice mama.

— Ai grijă de puiul de găină și mai vedem dup-aia dacă luăm și un câine, zice tata.

Un singur lucru îmi doream mai mult decât un câine de ziua mea: o lecție de responsabilitate.

Apropo, ăsta e sarcasm.

Aprig sarcasm aniversar. Cea mai sarcastică formă de sarcasm din câte cunoaște omenirea.

— Ăla sigur nu e un câine, zice Darvish.

— Știu că nu e.

— Am patru câini, subliniază el. Sunt oarecum expert cu privire la asta.

Copilul ăsta lacom îmi face mereu în necaz cu gloata lui de animale.

— Iar ăla sigur nu-i un câine.

Suntem în camera mea. Darvish stă pe pat, mâncând chipsuri de ciocolată, pe care le-a scos din rucsac. Doar chipsuri de ciocolată. Cine mănâncă o pungă de chipsuri de ciocolată? Darvish, desigur. Puștiul are mereu câte o gustărică la el, utilă când te apucă pofta de dulciuri. Eu, în

schimb, nu mănânc chipsuri de ciocolată. Sunt ocupat să mă holbez la „animalul” meu. Presupun că e atrăgător, atât cât poate fi o galinacee¹. Are pene roșcate și o coadă neagră, șic. Și creasta aia roșie, ciudată, în creștet. Probabil că e un cocoș. Dar dincolo de aspectul regal, cocoșul ăsta nu făcea nimic în afară de a piui. Piu. Piu. Piu. Are o grămadă de spus, dar nimic cu adevărat important. Cred că până și ochii îi privesc în direcții diferite. Nu-i învinovățesc pe părinții mei. Mai degrabă mă învinovățesc pe mine. Chiar am crezut că îi educ mai bine de atât.

— Ai provizii pentru pui? întrebă Darvish.

Până fix în momentul ăsta fusesem cu serenitate inconștient de existența proviziilor pentru pui. Dau din cap că nu.

— Vrei să zici mâncare pentru pui?

— Da. Și un bol pentru mâncare. Și unul pentru apă. Și o litieră. Și orice alte lucruri de care mai au nevoie găinile.

Are dreptate. Părinții mei mi-au dat un animal de antrenament și m-au lăsat să mă descurc fără provizii. Niște șmecheri! Dar le-am prins jocul.

¹ Categorie de păsări din care fac parte găina, curcanul, păunul, prepelița, potârnichea (n. red.).

Dacă e să-mi arăt profunzimea bunului-simț și a responsabilității, voi avea clar nevoie de accesorii pentru pui. E timpul pentru o vizită la Planeta Animalelor.

Îmi place Planeta Animalelor pentru că poți să-ți aduci animalele de companie în magazin. Bineînțeles că eu nu avusesem până acum un animal de companie pe care să-l aduc cu mine. Bub a părăsit lumea asta prea curând. Am încercat să-l duc pe Rascal acolo o dată, dar știm cu toții cum s-a terminat mica escapadă. Acum însă am... un pui de găină. Va trebui să mă obișnuiesc să spun asta.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva, îi zic lui Darvish. O să intru pentru prima dată la Planeta Animalelor cu un animal care e chiar al meu.

— Propriul tău animal de companie! Cred că ești destul de entuziasmat.

— Totuși, nu e un animal adevărat, clarific eu. Mai degrabă un companion viu, cu formă de animal.

— Am mers de o grămadă de ori cu Rascal, nu e mare lucru.

— Viața oferă atât de puține satisfacții. Te rog, nu-mi strica momentul!

— Scuze. Cum o să-ți duci puiul acolo?

Iar are dreptate. N-am nicio zgardă pentru pui. (Primul lucru pe lista de cumpărături: zgardă). Și nu am nici lesă. (Al doilea lucru pe listă). Așa că leg o frânghie de gâtul puiului meu. Sau, mă rog, încerc. Puiului ăstuia nu-i convine deloc. Sare pe pat și-l atacă brutal pe Darvish cu ciocul până când prietenul meu cel mai bun se refugiază pe fotoliul-puf.

— Hei! țipă Darvish. Pasărea aia are probleme!

În ciuda experienței lui Darvish cu animalele, nu cred că animalul meu de antrenament îl place. Poate că simte vreun defect de caracter care mie-mi scapă. După ce și-a însușit patul, puiul își freacă ciocul de mine și începe să toarcă în versiune păsărească.

— Vai, cred că te place! zice Darvish.

Dacă ar fi fost un câine, inima mea s-ar fi topit. Dacă ar fi fost un cățeluș, aș fi prețuit momentul acesta pentru totdeauna. Dar e un pui de găină. Așa că, în loc să mă emoționez, profit de încrederea lui. Îi pun lesa improvizată de gât și pornim spre Planeta Animalelor.

Dar se pare că păsării nu-i convine să fie smulsă din cuibul ei de pe patul meu. Ori asta,

ori găinilor nu le place să se plimbe. Așa că mai mult o târăsc până la Planeta Animalelor. Puiul meu piuie tare tot drumul. Poate că e entuziasmat. Cred și eu! Să fie darul meu ȘI să meargă la magazin? Puiul ăsta are o zi bună.

